

Phần 2

Trí Nguyên đưa chiếc kính lúp được rà qua rà lại nhiều lần trên những luống ươm. Đôi mày Nguyên đôi lần nhíu lại mang vẻ bức tức.

Đề kính lúp xuống, Nguyên tỏ vẻ rất giận dữ, anh đi vội vào phòng thí nghiệm tìm Thúy Vy.

Bàn tay Nguyên kéo mạnh tay Vy khi vừa bắt gặp cô. Hành động ấy của anh làm rơi hạt giống trên tay Vy. Cô ngơ ngác nhìn anh rồi cau mày đầy bất bình lên tiếng hỏi:

- Anh làm gì thế? Không thấy tôi đang làm việc hay sao?

Nguyên vội hừ một tiếng, rồi nói:

- Không cần nữa đâu. Bỏ tất cả ở đó giùm tôi.

Anh kéo Vy đi trong tiếng nói không thềm giải thích. Vy tức mình không hiểu chuyện gì, bèn lên tiếng hằn học:

- Buông tôi ra! Anh lôi tôi đi đâu thế này?

Nguyên gắt giọng, nạt:

- Tốt hơn cô đừng có hỏi. Đi theo tôi.

Anh lại lôi cô đi. Vy không theo không được, bởi dù có cưỡng lại vẫn bị Nguyên kéo đi như kéo một bao tải vậy.

Cánh tay rắn chắc của Nguyên chỉ buông Vy ra khi đã đến bên vườn ươm. Anh hậm hực chỉ vào những ô đất, giọng gay gắt hỏi:

- Cô vẫn xem xét những giống ươm này chứ?

Vy bức tức khi vô cớ bị lôi đi ra đây, cô tỏ vẻ bức dọc:

- Tất nhiên rồi! Công việc hằng ngày của tôi mà. Sáng nào tôi lại chẳng tưới ít nước...

Nguyên hét toáng lên vẻ giận dữ:

- Chăm sóc tưới nước? Cô làm việc siêng năng đến nỗi này à? Xem đi, chẳng một hạt giống nào nhú mầm, chỉ toàn nấm bệnh đầy rẫy ra đây này.

Chiếc kính lúp được liệng xuống trước mặt Vy. Vy tức giận, nhưng chỉ lên nhìn về phía Nguyên rồi cầm chiếc kính lên mà thấy hơi lo.

Trước mắt Vy thông qua chiếc kính hiển hiện lên những hạt giống bé xíu. Nhưng hơi oi? Tất cả đều trắng trắng màu nấm mốc.

Cô thót mình bật thốt:

- Sao thế này? Tại sao lại...

Anh gắt giọng:

- Tại sao à? Cô phải hỏi lại chính cô chứ. Cô năng chăm sóc đến nỗi tôi cần cây giống, cô lại cho tôi hạt meo mốc? Hay thật!

Ánh mắt Nguyên trừng trừng nhìn Vy đầy nóng giận; cô lúng túng khó khăn trả lời:

- Tôi... tôi không hiểu tại sao. Thật sự tôi đã làm đúng mọi quy trình kia mà. Sao lại ra thế này? Kỳ lạ...

Giọng anh đầy bức tức:

- Không thể có điều kỳ lạ nào xảy ra. Duy nhất chỉ có một việc là đã có sai phạm. Tôi muốn biết, cô đã bỏ quên quy trình nào?

Vy lắc đầu, giải thích:

- Tôi không có. Tôi nhớ rất rõ đã làm đúng những gì anh đã dặn mà. Không thể nào có sai sót được.

- Cô khẳng định đã làm đúng tất cả ư? Vậy không lẽ tôi đã áp dụng sai phương pháp?

Vy bối rối, không biết trả lời sao:

- Không phải vậy. Anh không hề sai. À, có khi nào do giống không đạt chất lượng không?

Nguyên khẽ hừ, ngoảnh mặt rồi chợt quay lại nói lớn giọng:

- Cô cho giống không tốt, một ý nghĩ hay thật. Nhưng cô có biết tôi đã áp dụng thử rồi hay không? Hoàn toàn thành công với kì cho giống đầu tiên.

Vy im lặng không biết lý giải sao, lòng cô rối bời, cố nhớ xem mình đã làm sót việc gì không? Nhưng tuyệt nhiên không hề, cô không thể khẳng định với chính mình như thế.

Tiếng Nguyên vang lên gay gắt, lẫn mĩa mai:

- Một kỹ sư sinh học, một nhà thực vật học mà giàn ươm đầu tiên đã cho ra toàn nấm mốc. Kỹ sư mà như vậy hay sao?

Mặt Vy bừng đỏ sau tiếng hét của anh. Tự ái bị xúc phạm làm mắt cô long lanh chực trào nước mắt. Vy cố ghìm nỗi xúc động, mắt chom chớp để ngăn dòng lệ chực đổ ra.

- Tôi nhận thấy mình, không có lỗi. Tôi chắc mình không làm sai điều gì. Tại sao anh lại quy lỗi cho tôi trong khi chưa có gì làm bằng chứng?

Rồi như không dẫn được uất ức. Vy xúc động run giọng:

- Anh quên rằng đây cũng có phần việc của anh ư? Sao anh không nghĩ mình đã sai sót? Anh quá đề cao chính mình, lúc nào cũng cho mình đúng và có quyền xúc phạm người khác hay sao?

Giọt nước mắt không ngăn được trào ra khỏi mắt. Vy vội đưa tay quạt nhanh không cho Nguyên bắt gặp. Cô tiếp giọng, mai mĩa:

- Anh đừng cho mình đứng lên trên mọi người rồi xem thường tất cả. Tôi không như những người trước bỏ đi khi chưa rõ mọi việc đâu.

Lại những giọt nước mắt tuôn chảy không theo ý muốn của Vy. Cô quạt lấy quạt để má bên này lại đến má bên kia mà lệ uất ức vẫn không thôi rơi.

Nguyên quay mặt đi, giọng rần rỏi:

- Cô đã nói hết rồi chứ? Bây giờ đến lượt tôi đây. Cô có biết tổn thất lần này lớn lắm không? Bao nhiêu công sức, tiền của đổ vào đây, giờ đây chỉ còn là con số không, chẳng một cây giống nào nảy mầm cho, tôi lấy đâu để giao cho dân trồng rừng đây hả? Trách nhiệm sau cùng vẫn là của tôi.

Nguyên hậm hực bước tới, bước lui, rồi nhìn cô dịu giọng xuống đôi chút, nhưng giọng Nguyên vẫn lạnh băng:

- Khóc có giúp gì được chi không mà cứ khóc mãi? Làm ơn bắt đầu lại giùm tôi.

Nguyên nện gót bỏ đi sau câu nói, trên gương mặt vẫn còn nét cau có bực dọc.

Trong tiếng nấc, Vy ai oán vội đưa mắt nhìn theo đầy căm ghét. Cờ thầm nguyện rửa con người chết tiệt của hắn. Đừng tưởng hắn dọa được cô. Không bao giờ cô để thua một người như hắn đâu. Hắn sẽ phải trả giá cho câu nói xúc phạm cô hôm nay.

Một ngày nào đó hắn sẽ biết... cô sẽ... bàn tay cô sẽ in dấu trên gương mặt đáng ghét của hắn cho xem.

Vy như hả giận với ý nghĩ ấy của mình, cô phải làm cho Nguyên biết cô, chắc hắn phải thừa nhận, trạm hai này không phải là riêng gì của hắn.

Cô chợt nhớ đến cái lần ngâm giống đó, chiếc đồng hồ chết máy của cô đã gây nên việc tệ hại. Cô quên khuấy phải vớt giống ra cho đúng giờ mà để ngâm ló cả tiếng mấy giờ đồng hồ. Nếu sự thật là do vậy thì đúng là do lỗi bất cẩn của cô.

Thật là... Biết làm sao bây giờ? Thúy Vy chắc lưỡi bước tới bước lui, trong lòng đầy rối rắm. Lỗi của cô, nếu lỡ Nguyên biết được điều này thì hắn sẽ xử sự sao đây không biết nữa?

Chiếc xe đang xuống dốc chợt chạy chậm lại, hãm tốc độ rồi dừng lại bên đường.

Người thanh niên trang phục bám bụi đường vội dừng chân bước xuống, trên gương mặt anh hiện đầy nét lo âu.

Anh đưa ta đỡ lấy cánh tay cô gái đang ngồi sau xe, giúp cô bước xuống, trong giọng nói đầy lo lắng quan tâm:

- Thúy Nga! Chị có sao không? Hay là mình nghỉ ở đây giây lát nhé?

Thúy Nga lắc đầu không đáp, rồi chột ngồi thụp xuống bên đường. Cô ói ào ra liên tục. Gương mặt cô lúc này trở nên xanh tái. Người thanh niên thoáng hốt hoảng, anh ngồi xuống bên cô hỏi dồn:

- Thúy Nga! Sao rồi? Cảm thấy trông người thế nào, nói cho tôi biết.

Nga vẫn lắc đầu không đáp. Nói đúng hơn, cô quá mệt mỏi nên không thể trả lời anh.

Người thanh niên trên mặt vẫn chưa thôi nỗi lo, giờ như sức nhớ, anh bước đến bên túi xách nơi xe lấy ra chai nước khoáng trao cho cô gái, ân cần chăm sóc:

- Chị súc miệng rồi hớp một ngụm nước cho hạ xuống. Ói nhiều thế này chắc là đau cổ họng lắm.

Nga gật đầu làm theo lời anh nói. Nuốt xong ngụm nước cho hạ xuống, Nga trao chai nước cho anh cầm lấy, cô gượng cười:

- Thật tệ khi để cho Nhiên phải lo. Tôi đã thấy đỡ nhiều rồi!

Gương mặt người thanh niên tên Nhiên giãn ra đôi chút khi nghe lời đáp của Nga. Nhưng anh vẫn hoài nghi trong lòng:

- Chị thấy thật khỏe chưa? Hay là ngồi nghỉ lâu một chút cũng chẳng sao.

Nga cười trấn an Nhiên:

- Chưa lần nào tôi như thế này cả. Có lẽ do hôm nay đi xe nhỏ, chứ mọi khi lên xuống cả trăm con dốc có sao đâu.

Nhiên nhẹ chặc lưỡi tự trách mình:

- Lỗi tại tôi, khi không lại đổi ý đi xe này, bây giờ chị phải mệt thế này...

Nga lắc đầu:

- Không sao đâu. Đây cũng có ý của tôi mà. Cứ nghĩ đi xe này cho tiện, chứ ai ngờ tới việc đâu mà Nhiên lại tự trách mình.

Nhiên nhìn Nga, ái ngại:

- Hay chị để tôi đón xe cho chị đi cho khỏe?

Nga lắc đầu:

- Không cần thế đâu, tôi nghỉ một lát sẽ khỏe lại thôi. Với lại, chẳng còn bao nhiêu đường nữa thì đã tới nơi rồi.

Nhiên do dự định nói thêm gì nhưng anh lại thôi. Chợt nhớ, anh vội móc từ trong túi ra một chiếc khăn đưa cho Ngà. Giọng xởi lời:

- Chị rửa mặt rồi lấy khăn này lau cho tỉnh táo. Đường dài cũng lắm bụi bám.

Ngà cầm lấy chiếc khăn anh trao, cô tỏ ý cảm ơn. Rồi chợt đổi giọng, cô trách móc:

- Con nhỏ Thúy Vy này thật là lảm chuyện! Đày ải không biết là bao nhiêu người mà nói, lần này nhất định phải đem nó về mà trị tội.

Nhiên nhẹ cười đỡ lời:

- Vy làm vậy cũng hơi ương bướng. Nhưng tuổi trẻ thường hay bốc đồng, thích chạy theo lí tưởng chị ạ. Tôi nghĩ rồi đây Vy cũng quay về thôi.

Thúy Ngà thở ra chán nản:

- Được như Nhiên nói thì nó ngoan biết mấy. Ba mẹ tôi thương út cưng như nó quá đỗi, vùi cái gì cũng được, bây giờ thì phải ngồi nhà mà than vãn thở dài.

Ngà nói bấy nhiêu rồi chợt đổi giọng:

- Trách thì trách vậy, nhưng tôi đây cũng nhớ nó không khác gì ba mẹ tôi đâu. Nhỏ nhất nhà nên cái gì cũng được chiều. Bây giờ làm việc nơi xa, không biết có tự lo cho mình được không đây nữa. Hay cãi bướng vậy, nhưng lại thương gia đình lắm.

Nhiên an ủi:

- Ai cũng lo cho Thúy Vy vậy, cô bé không thể bỏ mặc hai bác mà không về đâu.

Ngà lắc đầu cười:

- Tôi e con nhỏ không về đâu Nhiên ạ. Mình lên đây như thăm nó và xem nó sống thế nào vậy thôi. Hôm điện về cho gia đình nó kể lể đủ thứ chuyện rồi khóc trong điện thoại nói là nhớ nhà lắm.

- Thế mà Nhiên biết không, bảo thu xếp đồ về nhà, nó một mực không chịu.

Chợt cười, đôi mắt Ngà ngược nhìn Nhiên và cô đặt một câu hỏi không dính vào đâu:

- À, Trọng Nhiên có người yêu chưa hả?

Nhiên thoáng ngẩn người ra trước câu hỏi của Ngà, anh bối rối nhìn vào mắt cô xem có ý gì trong đó. Tuyệt nhiên không. Đôi mắt trong veo pha chút hồn nhiên mở to chờ anh trả lời. Nhiên lấy lại bình tĩnh, do dự giây lát rồi trầm giọng nói:

- À, tôi chưa có người yêu.

Ngà nhìn anh hỏi lại:

- Nói thật không? Nhiên chơi thân với em trai tôi thế mà chưa có thật sao? Thu Nghi em trai tôi là chúa bay bướm mà.

Ngà hỏi, giọng đầy vẻ ngạc nhiên và bất ngờ, Thái độ ấy làm cho Nhiên lúng túng. Anh ấp úng:

- Ô... Trước đây thì tôi cũng có, nhưng đã chia tay rồi. Còn bây giờ thì...

Nhiên ngập ngừng chưa biết trả lời sao, anh chợt nhìn Ngà, vẻ lạ lùng nói:

- Bây giờ thì tôi đang yêu một cô gái. Yêu nhiều lắm, nhưng vẫn là tình yêu đơn phương. Tôi chưa biết cô ấy đối với tôi thế nào.

Ngà chợt che miệng ngó Nhiên, cười khúc khích:

- Hiện tại Trọng Nhiên như đang tỏ tình với người yêu vậy, làm gì mà run lên thế? Nghe rõ nhịp đập của tim Nhiên luôn à.

Trọng Nhiên đỏ mặt bối rối trước một câu trêu đùa của cô. Thật ra thì có gì sai đâu trong câu nói của Ngà, anh đang nói với chính người anh yêu đấy chứ.

Cô vô tình nhưng lại nói đúng tim đen của anh, sao không hiểu cho lòng anh luôn Ngà hỡi.

Tiếng Ngà lại vang lên véo von:

- Hỏi đùa Nhiên thế thôi. Nhớ có người yêu cũng tránh xa cô em gái của tôi, Nhiên trị nó không nổi đâu. Mà lỡ có người yêu rồi thì ráng gồng lấy nhé, không ai giúp được đâu.

Ngà nheo mắt nhìn Nhiên nửa đùa nửa thật. Nhiên vội lắc đầu bào chữa:

- Không đâu... Chị Ngà hiểu lầm thôi. Với tôi, Thúy Vy giống như một cô em gái.

Giọng Ngà thật nhẹ:

- Tôi biết! Nếu không, Nhiên đã nổi đóa lên rồi khi cứ bắt gặp bạn của nó tò tò theo hoài phải không?

Nhiên nhẹ cười không đáp, anh vội đưa mắt nhìn người con gái yêu kiều trước mặt. Đôi mắt tròn đen láy đang cười, nhưng sao... thăm sâu vẫn ẩn chứa nét buồn khôn tả.

Mái tóc huyền không buông xõa như mọi khi được buộc gọn trong chiếc nơ vàng xinh xinh làm lộ ra làn da trắng ngần say gáy.

Một vẻ đẹp thanh thót trong mắt Nhiên, vừa dịu hiền, vừa thanh khiết. Tất cả đủ làm anh thấy yêu Ngà mê dại đi được.

Anh không hiểu sao mình lại có ý tưởng đó để rồi dần yêu Ngà đến không cưỡng lại nổi con tim. Anh đúng là sai trong mối tình này? Anh có quá mê muội không khi ngay lần đầu tiên gặp cô anh đã thấy hình ảnh của Ngà làm anh choáng ngợp?

Nhiên vừa yêu lại vừa sợ. Ngà là chị của bạn anh, lại lớn hơn anh những bốn tuổi.

Ngà có tin là anh yêu cô thật sự không hay cho rằng anh bông bột nhất thời? Không. Không thể nào có sự bông bột nào trong anh đâu. Anh đã trải qua bao mối tình rồi. Yêu Ngà không còn là tình yêu của thời non trẻ nữa.

- Trọng Nhiên!

Nhiên giật mình sau tiếng gọi của Ngà, anh ngơ ngác nhìn cô không hiểu chuyện gì.

Đáp lại lời anh là ánh mắt đầy ngạc nhiên của Ngà đang nhìn anh quan sát.

Nhiên chợt ngượng, anh bối rối hỏi:

- Có chuyện gì không chị Ngà?

Một tiếng thở ra như trút được ngàn cân của Ngà, anh nghe rõ mồn một.

- Nhiên sao vậy? Làm tôi hết cả hồn. Sao gọi mãi mà không nghe tiếng đáp nào của Nhiên cả.

Nhiên lóng ngóng không biết trả lời sao với cô cho hợp. Đưa tay vuốt tóc, anh cười chữa thẹn:

- Chị hỏi tôi điều gì vậy?

Cô lắc đầu đáp:

- Cũng không có gì. Chỉ nói chuyện phiếm thôi. Ai ngờ nói mãi mà chẳng nghe tiếng nói nào của Nhiên. Ngó lại mới thấy Nhiên như bị ai hớp hồn, cứ ngó tôi đăm đăm mà gọi thì chẳng nghe đáp trả.

- Ồ... tại tôi đang nhớ đến một công việc chưa làm ở cơ quan.

Nhiên ngập ngừng tìm lời bào chữa. Ngà tưởng là thật, vội lo lắng nói:

- Vậy có sao không Nhiên? Chết thật! Chuyện của gia đình tôi làm cho Nhiên lỡ việc.

Nhiên lúng túng:

- Ồ... Không đâu. Chuyện cũng không quan trọng lắm. Tôi đi với chị thực chất cũng tiện về thăm quê nhà đấy.

Rồi như sợ Ngà chưa tin, anh lại cố thuyết phục:

- Chị đừng lo cho công việc của tôi. Đến nơi, tôi sẽ điện về để nhờ người làm thay. Chị ở đây không quen, khó tìm ra được Vy lắm.

Ngà nhìn Nhiên dè dặt:

- Nhưng tôi thấy ngại. Nhỡ Nhiên bị khiển trách thì sao?

Nhiên vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Không có chuyện đó đâu chị. Tôi là bạn thân của Thu Nghi, chuyện của gia đình chị cũng giống như chuyện của tôi rồi. Chị đừng áy náy, tôi tự nguyện mà.

Ngà im lặng nửa như đồng ý, nửa lại thấy khó xử, rồi cô lại chặc lưỡi:

- Cũng tại thằng Nghi này! Chuyện nó phải đi mà đùn lại cho Nhiên, làm Nhiên phải bỏ việc.

Nhiên cười đáp lời:

Nghi thấy tôi cũng sẵn dịp về thăm gia đình nên mới nhờ vậy. Với lại, tôi có người anh làm trong lâm trường chắc sẽ dễ tìm Vy hơn khi cả chị và Nghi đến không quen biết.

Ngà nhẹ thở ra cười cảm kích:

- Vậy phải phiền Nhiên rồi. Thôi bây giờ mình đi, tranh thủ cho đến sớm Nhiên nhỉ!

Chiếc xe chậm chậm chuyển bánh qua những núi đá ven đường, Nhiên cố giữ tốc độ vừa phải để cho Ngà không bị choáng.

Gió cao nguyên buổi sáng mát lạnh thoang thoang luồn qua hai người, gây cảm giác dễ chịu. Từng sợi tóc xòa ra bên má Ngà vương vít bay vào mặt Nhiên, mon man bờ má êm ái. Nhiên thấy làm thích thú, anh ước ao được kéo dài mãi cái dư âm hạnh phúc của giây phút này.

Bất giác giọng Ngà nhẹ vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhiên.

- Xe khách ở đây chạy đều hả Nhiên? Ngày mai có xe sớm về Sài Gòn không?

Nhiên vụt hỏi, vẻ bất ngờ:

- Chị hỏi chi vậy? Định mai về rồi ư?

Ngà gật gù đáp:

- Tôi có việc phải về thôi. Nếu thuyết phục được Vy về, thì còn gì bằng.

Nhiên nhìn Ngà vẻ không vui:

- Chị về sao sớm vậy? Chỉ có một ngày thôi ư?

Giọng Ngà thật khẽ:

- Tôi không về không được đâu. Nhiên ở đây còn có việc phải làm...

- Việc gì nữa đây? Chẳng phải chị đã xin phép nghỉ ba ngày rồi sao?

Nhiên thuyết phục:

- Việc tìm em Vy không phải một chiều nay mà tìm được đâu.

Ngà nhẹ giọng phân trần:

- Vì thế tôi mới nhờ Nhiên ráng giúp giùm tôi. Tôi không thể vắng mặt ở Sài Gòn vào ngày mai được đâu Nhiên ạ.

Trọng Nhiên im lặng lòng thấy buồn, anh muốn sẵn dịp này được cùng Ngà vào chơi Đà Lạt, thế mà chưa ngỏ lời, cô đã từ chối ở lại quê anh, hướng chỉ việc đi chơi ấy...

Một ý nghĩ chợt vụt qua đầu Nhiên, anh chợt nhớ và hiểu ra cái điều làm Ngà nôn nóng. Anh hỏi cô:

- Chị về để đúng ngày giỗ của anh Văn phải không?

Ngà im lặng đôi mắt cô chợt sâu lắng, nỗi buồn khép kín. Cô nhẹ giọng hỏi:

- Sao Nhiên biết?

Nhiên không đáp, anh lặng yên hướng mắt nhìn phía trước tăng tốc cho xe chạy nhanh hơn.

Một thoáng xúc động, nhưng Nhiên cũng dần được. Anh nói nhanh đủ để cho Ngà nghe.

- Mai tôi sẽ đưa chị về. Xe ở đây khởi hành trễ lắm.

- Không.

Giọng Nhiên thật sâu lắng:

- Chị đừng từ chối. Xem tôi như người nhà được không?

Tiếng đáp chối từ của Ngà đã bị Nhiên cắt không cho cô nói. Ngà đành lặng lẽ ngồi im chẳng thể cất lời phản đối. Thầm nghĩ, có lẽ cũng nên nghe theo lời của Nhiên...